

Într-o dimineață însorită, Max se plimba liniștit prin junglă. Fredona vesel și rupea frunze proaspete să le mănânce la micul-dejun.

Deodată, zări ceva mic și cenușiu mișcându-se în iarbă.

— ȘORICEELUUUL! urlă Max atât de tare încât toate păsările din apropiere își luară zborul speriate.

Și începu să alerge. TROP-TROP-TROP-TROP!

— Stai, stai! strigă șoricelul Pip. Vreau doar să te întreb ceva!

Dar Max nu-l auzea. Era prea ocupat să fugă.

Mai departe, Max dădu buzna prin locul unde zebrele organizau Campionatul de Sărituri cu Funia. Zece zebre în echipă săreau peste o funie uriașă învârtită de alte două.

– Și acum, recordul mondial la sărituri! anunță zebra-arbitru.

Unu, doi, trei...

VRUUM! trecu Max ca o furtună printre ele. Vântul creat de goana lui încurcă funia, iar zebrele se împiedică una de alta, căzând grămadă la pământ, legate fedeleș.

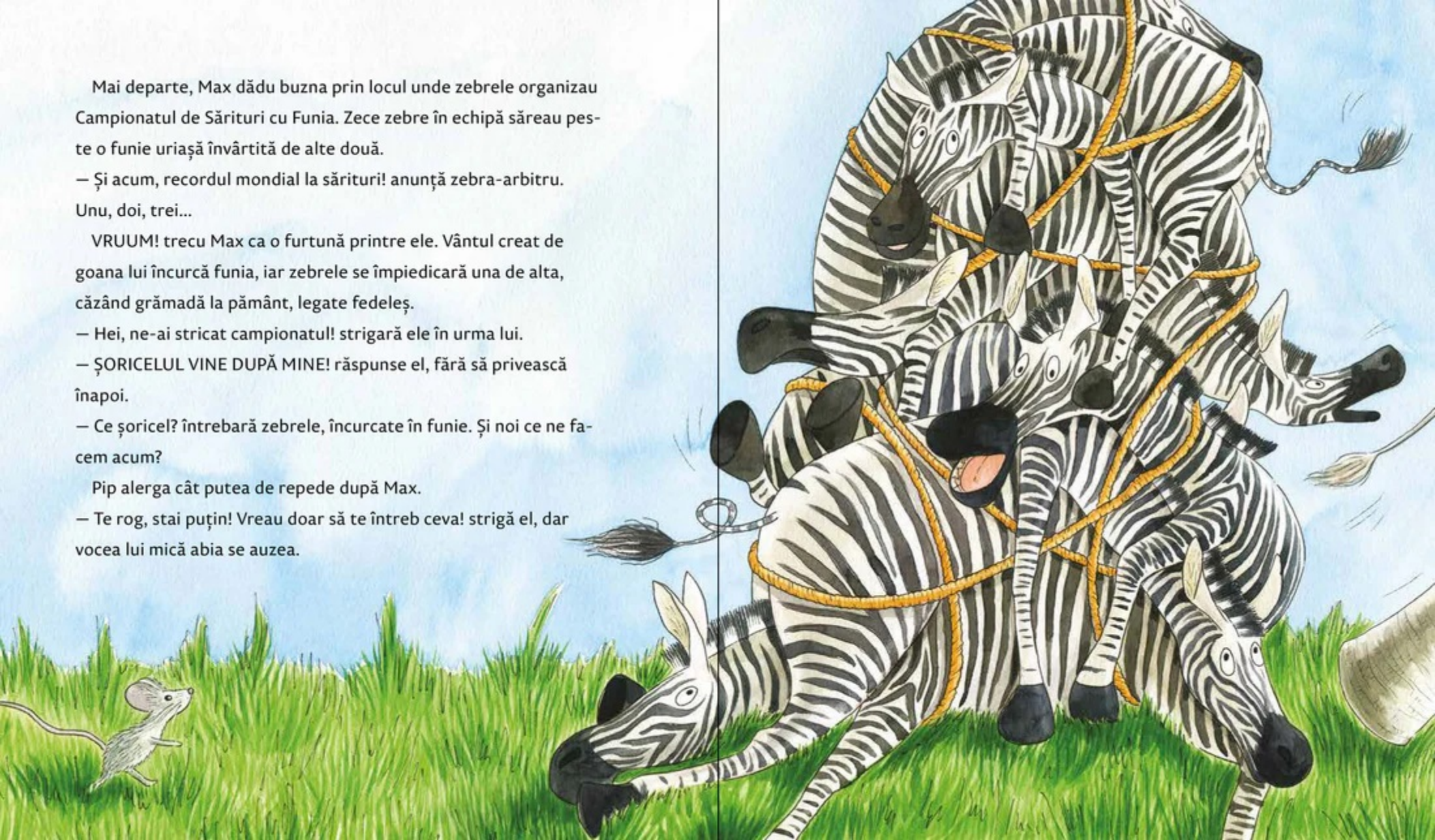
– Hei, ne-ai stricat campionatul! strigară ele în urma lui.

– ȘORICELUL VINE DUPĂ MINE! răspunse el, fără să privească înapoi.

– Ce șoricel? întrebă zebrele, încurcate în funie. Și noi ce ne facem acum?

Pip alerga cât putea de repede după Max.

– Te rog, stai puțin! Vreau doar să te întreb ceva! strigă el, dar vocea lui mică abia se auzea.

Girafa tocmai terminase de aranjat o masă plină cu cele mai frumoase frunze din junglă.

— În sfârșit, prezentarea mea este gata, zise ea, admirându-și munca.

VĂJJJ! trecu Max pe lângă ea. Toate frunzele zburară în aer ca un vârtej verde.

— Frunzele mele! se plânse girafa. Mi-a luat trei zile să le adun!

— ȘORICELUL E DUPĂ MINE! strigă Max.

— Care șoricel? întrebă girafa, uitându-se în jur.

Văzu doar o mogâldeăță care alerga din greu, aproape fără suflare.

— Așteaptă... un pic! gâfâia Pip.

